

ЕВЛЕНИЕ 4.

АСЪНЪ САМЪ.

Асѣнъ (гледа подиръ От. Ивана и послѣ закрива лице съ ръцѣ. Клати глава).

Милку, Добринъ, Драгомиръ, Иванку и всички, всички!... (открива лице) А! да се убие Симу — най-върниятъ ми велможа,... да иде Петъръ отъ тукъ униженъ и оскърбенъ, сърдитъ и злобенъ на брата си... до последня минута да се поддържа въ мене увѣренность въ злонамъренността на брата ми и съ престорена преданность къмъ мене да се заслѣпаватъ очитѣ ми! Добъръ, чудесенъ планъ!... И азъ можахъ да повървамъ? и азъ можахъ да видѣжъ въ брата си измѣна, предателство? О, злочестий азъ! колко сѣмъ билъ излѣганъ!... (закрива лице съ ръцѣ и стои така) Иванку, който ми бѣше толкова милъ и драгъ... (открива лице) Какъ много го обича Мария! Горката! какъ ли ште ѝ се разкъса сърцето като се научи за това!... (утива си на-жаденъ и умисленъ).

СЦЕНА ТРЕТА.

(Маринѣтъ покой).

ЕВЛЕНИЕ 1.

БАБА КЕРА САМА.

Баба Кера (сѣди и дреми. Стрѣсва се),

Я гледай, задрямала сѣмъ. Не могъ като преди ха-ди! сега... (закашлюва се) сега и ми се доспива и не могъ вече... (кашли) Е-хе! (кашли) преди... (кашли. Сърдито) палешката, намъ што ме задави така изеднѣжъ. Преди и по цѣли ношти сѣмъ сѣдяла, та пакъ не ми е бивало ништо, а сега (кашли) дѣто сѣд-нишъ, тамъ и задремешъ. (става и се прозява) Не знамъ, туй мо-мичишти зашто се забави така тозъ вечеръ... Срѣд-ношть стана, а тя опште не си дохожда. Какво си приказватъ — Богъ ги знае! Тя е, (кашли) млада е, не ѝ е ништо... (понамѣст-ва леглото) Ехъ, умаляхъ вече, штъж идъ да си легнаж, че ко-гато дойде нѣка ме разбуди, ако има нѣшто. (утива си кашляштицѣ).